

(SZINO)LÍRA

TORZÓSZÓTÁR

ártalmas

mikor még a pálya elején botladoztam ha pálya egyáltalán amit a befogadók számára a versbe hoztam nem sokkal a szeretettől kicsit émelítő családi zsengek után primitívebb változatban mint történelmi időkben a reneszánszban magam kezdtem el keresni az átlényegült üde tájban

és némi örömet éreztem ha a belső vízió talán itt nem túlzás a felfokozott szó az ősi természet egy-egy varázsos pillanatával öszszeért még ha utólag látom is vakuló szememmel eufemizmus ez az egész tolakodás mivel motiváltabb lett amikor homályban oldódott az elmúlás örökösén sugárzó élménye és népes társaságok peremén a magány s lassan a fogalmak mögül az érzület kezdett leválni közben a felületesen tanultak lelki főnyén ártalmas absztrakt divatok mögött

sikerekre ácsingózott a másik én míg csak törleszkedések művészkedő sorára lesve erre is úgy szólt a belső hang – elég pedig ósdi múzsák helyett mindig is vágytam a modernitásra ám hol bujkál ő és egynyári szellemi konkurenciákban ki mondja meg mi az ára hogy elhagyja üdvét
ki egykoron zengte hangosan *mért nem lehet mindig az első verset írni tisztán és szántalmasan*

ártatlan

egyre gyakrabban az ártatlan mozdulatokat keresem amelyekben a létezés természetes ritmusa
ős törvényeire visszaáll csak hát hiányoznak már közülük évezredek tapasztalások s civilizált

attitűdjeiken minduntalan átüt az idegenség és a magány szűkö-
sebb szellemi horizonton sznob
ácsingózások égetik föl a menekülési utakat a többnek látszani
ami vagyok lumpen létében kis
megható vágyak ezernyi horga fennakad sóvárgó medrében kö-
zömbösen úszkál egy ízes ebéd
egy haszontalan baráti kézfogás ócska celebekhez pálmafás öb-
lökhöz mérve szerencsétlennek méretik meg mindenki más míg-
nem az idő filozofikus áttételekkel rád kiált hiszen te már mint
a sodrásból kiesett olybá tűnsz miként egykoron a pemete füves
cukorkákat kortalan örömmel szopogató latin tanár akinek böl-
csessége nem táplálhatja a jövő szellemi dimenzióit ahol majd fá-
ziskésések örök traumája generációkon át hasonló árnyalatokkal
bódít misztikus erőterekkel
babonázva amelyekben fénylő ásványkincsekké zsugorodik az el-
használódott értelmes sorsok
magánya és a közbeeső hiányokat nincs már aki rekonstruálja
mint a mamutok barna csontjait

ártér

korrupt disznók kezdik elfoglalni hazafias érzülettel történelmi
szimbólumunkat a budai várat ilyen árnyalatlan kérem én eddig
sosem beszéltem és ezért intelligens embertársaimtól mélyen
bocsánat miközben magam sem értem hogyan jutottam idáig hisz
egykoron felhevült vitákban lesöprő gyűlölet nélkül keresgéltem
milyen tisztas emberi motivációkkal mentesíthető esetleg
az a másik kit szintén anya szült miként az örök bölcsesség mond-
ja s talán neki is megvan vélt
igaza és vak kolonca ezért kritikusan latolgom rám tört-e már
az öregkor neuraszténiája ahol
a lelki szétkopástól s a közelítő haláltól létét nyugalmas honja bán-
ja míg zebrán csontos ökleit
rázogatva kimondja végre világmegváltó ítéletét ám némi intui-
tív szellemi maradékkal is élve most nagyobb a tét hogy bambán el-
kezdjük mászni a készülő diktatúra lépcsőfokait s a poézis

berkein belül maradva sem lehet nem idézni e szakadt nyájról a
lánglelkű adyt a puszta helyén
most előkapva a nyitó szimbólumot az illúziók árterében mocsár-
ba süllyedt számtalan örömet
mert ha ezek felfészkelnek nehezebb lesz onnan kiűzni őket mint
régén a vad janicsár törököt